

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

בפני כב' השופט מרדכי (מוטי) לוי

תובע

ה. ע.

באמצעות ב"כ עוה"ד גיא נוימן ואיתן רזיאל

נגד

נתבעים

1. ר. מ.

2. נ. פ.

באמצעות ב"כ עו"ד רמי סינאוני

פסק דין

לפני תובענה שכותרתה "תובענה – בקשה לביטול פסק דין" (להלן: "התובענה") במסגרתה עותר המבקש להורות על ביטול פסק הדין אשר ניתן על ידי ביום 27/12/15 במסגרת תמ"ש 34464-10-14 (להלן בהתאמה: "ההליך הראשון", "פסק הדין").

הרקע העובדתי הנדרש:

1. התובענה אשר הוגשה בהליך הראשון במסגרתה ניתן פסק הדין עסקה בתביעה של הגב' פ. נ., המשיבה 2 בתובענה זו (להלן: "המשיבה") ועו"ד מ. הנאמן על נכסי המבקש בהליך פשיטת הרגל (להלן: "המשיב" ו/או "עו"ד מ."). לפירוק השיתוף בדירה אותה קיבלו הגב' נ. ואחיה בירושה מהוריהם. הדירה מצויה ברחוב ..... וידועה גם כגוש ..... חלקה ..... תת חלקה .. (להלן: "הדירה").

הנתבעים בתביעה המקורית היו המבקש כאן, מר ח. ע. (להלן: "המבקש") ו-4 אחים נוספים (להלן: "האחים הנוספים"). המשיבה, המבקש והאחים הנוספים הם יורשים בחלקים שווים של הדירה מכוח צווי ירושה אשר ניתנו על ידי כבוד הרשם לענייני ירושה: אחר אמם המנוחה של המשיבה, המבקש והאחים הנוספים ביום 05/10/2011 (תוקן ביום 05/08/2012) ואחר אביהם המנוח של המשיבה, המבקש והאחים הנוספים ביום 26/09/2011.

2. בפסק הדין קבעתי שהמסמכים אשר הוצגו לי אינם צוואותיהם של ההורים המנוחים כנטען ודחיתי את טענת המבקש להיותו דייר מוגן מכוחן. המבקש ביקש למנוע את פירוק השיתוף בדירה לאור טענה נחזית של קיום צוואת שכיב מרע של אביו המתירה לו להמשיך

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

להתגורר בדירה. בפסק הדין הוריתי על פירוק השיתוף בדירה ומיניתי את בא כוחה של המשיבה ככונס נכסים למכר הדירה.

3. על פסק הדין לא הוגש ערעור.

4. כ-6 חודשים לאחר מתן פסק הדין בסוף חודש 05/16 הוגשה התובענה.

עיקר טענות המבקש :

5. בתובענה טען המבקש שאך בסמוך להגשת תובענה זו הצליח "...לשים יד על מסמכים שנעלמו בזמן ניהול הראיות ובטרם מתן פסק הדין מסמכים שיש בהם לשפוך אור ולתמוך את טיעוניו בעניין היותו דייר מוגן אף כלפי המורישים". (סעיף 4 לתובענה).

6. עוד טען המבקש שפסק הדין ניתן על יסוד נתונים חסרים ולמעשה דחיית טענתו של המבקש בפסק הדין שהוא דייר מוגן נבעה "...אך ורק מחמת חוסר הראיות החדשות שהתגלו..." (סעיף 7 לתובענה).

7. עוד הטעים המבקש והלין על דחיית טענתו בפסק הדין "...בדבר קיום צוואת שכיב מדע מחוסר ראיות לקיומה של צוואה שכזאת" (סעיף 8 לתובענה).

8. המשיך וטען המבקש שלדאבון ליבו חרף חיפושים אחר הראיות העלה חרס בידו וכאמור רק לאחרונה הצליח לשים את ידו על אותן ראיות "חדשות" מהן ניתן ללמוד שהוריו המנוחים של "...העניקו לו מעמד של דייר מוגן עוד בימי חייהם כמו כן ציוו כי יינתנו לו זכויות של דייר מוגן למשך כל ימי חייו..." (סעיף 13 לתובענה).

הראיות הנוספות :

9. הראיות אותן צירף התובע לתיק, לצורך הוכחת טענתו בדבר הקמת הזכות ל"משפט חוזר" הן :

9.1 תכתובות מייל מיום 26/11/14, 27/11/14 בין גיסו של המבקש מר א. נ., לבא כוחם של האחים הנוספים בהליך הראשון - עו"ד פינצ'בסקי. בתכתובות אלו, בין היתר, הודיע עו"ד פינצ'בסקי למר נ. שערך את "הצוואות" בעברית וביקש את מר נ. לתרגמן לשפה הערבית העיראקית.

מבלי להקדים המאוחר יוזכר שמר א. נ., עמו התכתב עו"ד פינצ'בסקי לעניין עריכת צוואות "שכיב מרע", כ- 3 שנים לאחר מות האב המנוח וכ- 6 שנים לאחר מות האם המנוחה הוא בעלה של אחת האחיות מתוך האחים הנוספים, הגב' נ. נ. אשר

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

חתום, לכאורה, על צוואת "שכיב מרע" של המנוח ומנע עצמו מלהתייצב לעדות בבית המשפט במסגרת ההליך הראשון.

עוד יוער בהקשר זה וכבר עתה שבמהלך חקירתה של האחות הגב' נ. נ., רעייתו של מר א. נ., העידה זו שזיכרון הדברים נערך כשנה טרם הגשת התביעה בהליך הראשון (פרוטוקול הדיון בהליך הראשון דיון מיום 17/5/16 עמ' 35 ש' 9-15). והנה מצרופה "חדשה" זו עולה תמונה המאששת את שקבעתי בפסק הדין (סעיפים 20-26) וביתר שאת. מתכתובת זו עולה שמסמכים אלו, ביחס אליהם נטען שהם צוואת שכיב מרע, עליהם הסתמך המבקש כדי לטעון לדיירות מוגנת, אותן צוואות שכיב מרע, לכאורה, הוכנו לאחר הגשת התביעה ובעקבותיה ובורר שאינן צוואת שכיב מרע כפי שקבעתי בדיון.

9.2 מסמך שכותרתו "תמיכה בהתנגדות צו קיום ירושה – נ. נ." מסמך שאינו נושא תאריך, אינו מאושר ואינו מאומת. יוער בהקשר זה שמסמך זה חתום על ידי 6 אנשים: אחת האחיות, גב' ל. ב. ועוד 5 אחרים שזהותם אינה ברורה, הקשרם לתיק לא ברור ומה מעמדם בתמיכה להתנגדות.

שוב, מבלי להקדים המאוחר יוער בהקשר זה שהגב' ל. ב. היא עדה, לכאורה, לצוואת שכיב מרע, לכאורה, של אמה המנוחה ואף היא לא התייצבה לעדות לפני בהליך הקודם. שאר החתומים אינם יורשים ואין כל הסבר מה פשר המסמך אשר עליו חתומים כל השישה יחדיו מבלי לאפיין מי מהחתומים יודע מה? מתי? היכן? וכיצד באלה. ברור ממסמך זה, על כך בהמשך, שמסמך זה ככל שאכן נערך, נערך עובר להגשת התובענה וכתבי ההגנה ולא הוצג בהליך הראשון.

9.3 הראיה החדשה השלישית היא תצהיר של מר ש. צ. בנו של אחד, מר א. צ. ז"ל, אשר שכב, לכאורה, בבית החולים מיטה ליד מיטתו של המנוח ובסמוך לפטירתו ואף עובר לכך. המנוח תוך כדי הכרות עמו סיפר לו שרצונו הוא להשאיר את כל רכושו למבקש. התצהיר מלמד את הקורא שהמצהיר, אף הבין את הרציונל מאחורי רצונו של המנוח.

אם בכך לא די נטען בתצהיר שיממה טרם פטירתו שעה שנפרד המנוח מאותו זר, מר ש. צ., חזר והדגיש באזניו ש "...כל עולמו וכי כל רכושו בעולם במיוחד הדירה אותה הזכיר אך ורק של ח." (סעיף 12 לתצהיר).

התצהיר אשר צורף לתיק היה תצהיר לא חתום ולא מאושר. בשלב מאוחר יותר נסרק לתיק תצהיר חתום על ידי המצהיר ומאושר על ידי עורכת דין יל מורן.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

9.4 בסעיפים 6,12,13 לסיכומיו טען המבקש, כי תצהירו של מר צ. הוא צוואת שכיב מרע. יוזכר שתצהיר זה נחתם, ככל שנחתם במועד האמור, כשנתיים לאחר מות האב, ורק לאחר הגשת הבקשה לצו ירושה.

דין:

10. התובענה שלפני היא תובענה לקיום 'משפט חוזר אזרחי'.
11. דין התובענה להידחות. אבהיר.
12. "המחוקק הכיר בהליך של משפט חוזר בדין הפלילי, אך שתק באשר לדין האזרחי. חרף זאת, מכיר המשפט האזרחי, גם בהיעדר הסדר חקיקתי, בקיומו של "משפט חוזר אזרחי" מכות סמכותו הטבועה של בית המשפט. פסקי הדין שדנו באפשרות לעריכת "משפט חוזר" בעניין אזרחי התייחסו בעיקר, למקרים בהם הסתמך המבקש על עילת התרמית, היינו, הטענה היא כי פסק הדין שניתן הושג במרמה כלפי בית המשפט. אולם, הפסיקה הכירה באפשרות העקרונית לבטל פסק דין גם בשל עילות נוספות ובראשן – העילה בדבר התגלותן של ראיות חדשות" (חמי בן-נון), "משפט חוזר אזרחי ופלילי-הדין הנוהג ומגמות חדשות", המשפט, אוקטובר 2007, עמ' 37 (להלן: "בן נון"), עמ' 39-38).
13. ההכרה בגילויין של העובדות החדשות שיש בהן כדי לשנות את פני ההכרעה הקודמת מיסודה וכבסיס לזכות או עילה לביטול פסק דין "…תהא מותנית בשכנועו של בית המשפט, שאכן לא ידע בעל הדין על אודות העובדות האלה בעת ההתדיינות הראשונה, ואף בשקידה סבירה לא יכול היה לגלותן. ככלל אין ליתן בידי בעל דין את האפשרות לערער את תוצאותיו של הליך שיפוטי בדרך עקיפין, במסגרת התדיינות אחרת, אפילו יש בידי ראיות חדשות, כאמור." (נינה זלצמן, מעשה בית דין בהליך אזרחי (1998) עמ' 632); ד"ר שלמה לוי, תורת הפרוצדורה האזרחית-מבוא ועקרונות יסוד (1999) עמ' 214-213; ה.פ. (ת"א) 44467-12-13 עמליה הירש נ' שלום קאופמן (12/01/2017).
14. אמור מעתה שמוסד ה"משפט החוזר" נוצר לברור מחדש של עובדות וראיות שלא היו בפני בית המשפט בעת ההליך הראשון – "…כלומר: אך לדיונים עובדתיים בלבד..." (חיים כהן, המשפט (1991) בעמ' 442) בן נון לעיל עמ' 39-38 הי"ש 4 ו-5).
15. כבר עתה יאמר שאין בידי לקבל את הטענה שפסק הדין הושג במרמה. טענה זו שלא הוכחה אינה עולה מהראיות "החדשות". על כן, להלן.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

16. טרם נבחן את הראיות הנוספות אחת לאחת, יש להתייחס לעובדה שהעדים מכוחם ניתן היה להגיש הראיות לא התייצבו לדיון.
17. למועד שנקבע לדיון לא התייצבו העדים. לשאלתי היכן העדים השיב בא כוחו של המבקש: "עו"ד רזיאל: העדים לא כאן.
כב' הש' לוי: לא אבל, לא כאן זה לא מספיק טוב. איפה העדים? למה הם לא כאן? ...
עו"ד רזיאל: כן. אין החלטה שאני צריך להזמין אותם אדוני."
(פרוטוקול עמ' 10 ש' 20-עמ' 11 ש' 7- לא מצאתי להביא את מלוא הדיון בעניין העדים המתפרס עד עמ' 14 לפרוטוקול).
18. מושכלות יסוד שבעל דין אשר הגיש תצהיר חובה עליו להעמיד המצהיר לחקירה שכנגד על תצהירו. אין חובה לצד שכנגד לבקש את חקירתו של המצהיר. מחדל אי ההתייצבות של נותן התצהיר נזקף לחובת בעל הדין אשר הגיש את אותו תצהיר. (אורי גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי (מהדורה 2013-11) (להלן: "גורן" עמ' 206)).
19. משלא התייצב מצהיר לחקירה, תצהירו אינו משמש ראיה והתוצאה הוצאת התצהיר מגדר הראיות. (גורן שם). ואכן בהחלטתי מאותו יום הוריתי על הוצאת תצהירו של מר צ. ממסכת הראיות שלפני. (פרוטוקול עמ' 15 ש' 19 – עמ' 16 ש' 5).
20. אמור מעתה שדי בטעמים אלו לדחות התובענה.
21. יוער בהקשר זה שלא בכדי לא התייצב מר צ. דרך אי התייצבותו שמקורה, לכאורה, בטעות של בעל הדין, טענה שאיני מקבל, נועדה למטרה אחת: דחיית המועד לקיום פסק הדין והמשך הישארותו של המבקש לגור בדירה חרף פסק הדין. אי הגעתו של מר צ. לעדות הייתה, לטעמי, בכוונת מכוון. תובנה זו עולה מאופי התשובה לשאלתי והגרסה המתגלגלת שהגיעה לשיאה בסיכומים. גישה זו נועדה להשארת המבקש להתגורר בדירה ולאפשר העלאת טענה על היצמדות, לכאורה, של בית המשפט לפורמליסטיקה.
22. בהקשר זה אין לי אלא להפנות לדבריו הנכוחים של כבוד השופט ויתקון בפרשת ע"א 116/66 שליוחם לא נס עד היום. וכך קבע כבוד השופט ויתקון: "...נראה לי הצורך להחמיר, הן למען קיום השיטה האדברסרית, שמאז ומתמיד נמנית עם חסידיה, והן מכיון שאני שולל את הדעה שבהתנגש טענה דיונית עם טענה לגופו של עניין, רק האחרונה כאילו שואפת לצדק ואילו הראשונה –לפורמליזם ריקני. הרי בלי סדר דיוני

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

אין להשיג אף צדק מהותי... " (ע"א 116/66 חלקה 62 גוש 6946 בב"מ נ' מוניק זמל פ"ד כ(4) 226 (13/09/1966) עמ' 238)).

23. כאמור, בסיכומיו מעלה המבקש את הצורך, לכאורה, של בית המשפט להתגמש ולאפשר לו, חרף מחדליו, על אף הסבריו המשתנים, את מה שהוא מכוון אליו זכות הגישה לערכאות. כאמור, המבקש אינו מפרט בתצהירו ואינו מבהיר מה פשר לא נקט בפעולה כלשהי משך כחמישה חודשים ממועד מתן פסק הדין ולא הגיש התובענה שלפני משך זמן כה רב. המבקש אינו מבהיר בתצהירו מה הניא אותו מלפנות לבאת כוחו ולבקש את תצהירו של מר צ., תצהיר שהיה ידוע לו עוד בטרם ההליך הראשון, מה מנע ממנו להגיש את אותם תצהירים אותם בחר להגיש רק בחודש 11/16 כחצי שנה לאחר הגשת התובענה על דרך "הודעה", מה גרם לו להפוך את אותה הודעה לבקשה רק לאחר כחודשיים, מה גרם לו לא להגיש את התצהירים של אותם אלו שהגיש בדרך בה הגיש אותם, על כך בהמשך.

24. ההלכה הנוהגת היא, שבית המשפט נוהג בליברליות באשר לזכות הטיעון ואין עוד צורך לשוב על ההלכות אשר מסיגות את הפרוצדורה מפני המהות. יחד עם זאת, גם הליברליות הדיונית מחייבת כללים אימתי לא תנוצל הליברליות השיפוטית לאנרכיה התנהלותית.

25. חלקי אינו עם הסוברים שסדרי הדין הם אות מתה וניתן להכשיר כל התנהלות של צד על דרך של פנייה לליברליות המשפטית. "מטבע הדברים ששופטים מקפידים על הצורה. השפיטה צריכה להתנהל בהליכים קבועים ומסודרים, ובהליכים שאינם תקינים, עלולה רמת השפיטה להיפגע. דברים אלה, אמורים לא רק לעניין ניסוח כתבי הטענות, אלא אולי גם בעיקר לעניין ההקפדה על דיני הראיות. בירור עניין לגופו יכול, להלכה, להתנהל בלי שימת לב לא לסדרי הבאת הראיות וגבייתם ולא לכשרותן או לפסלותן; השופט יכול לבור לו בסופו של דיון 'פרוע' ביותר, כמיטב שיקולי דעתו את הבר מן התבן. איש לא יעלה על הדעת שסירובו של שופט לנהוג כך עולה כדי פורמליות פסולה או להכשלת הצדק. הזיקה לפורמליות ועשיית הצדק שלובות זו בזו ... " (חיים כהן, המשפט (1996), 466)).

26. בפרשת יום טוב נורדיה נ' בכר נמצאו למדים: "אשר לליברליות בשמירה על קיום תקנות סדר הדין ולנטיית בית משפט זה שלא לקפח זכות מהותית בשל פגם פורמליסטי, נטיה זו מצאה לה ביטוי הולם בע"א 189/66... אמנם אין הפרוצדורה "מיטת סדום" אבל גם מזרון סתם אין היא שאתה מקפלו וזורקו ממקום למקום. תקנות הדיון-מטרתן ליצור מסגרת נאותה כדי לאפשר לצדדים להגיע לחקר האמת בדרך

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

היעילה ביותר, ולכן מן הראוי כי נקפיד ככל האפשר לקיימן" (עא 103/71 יום טוב נורדיה נ' ברוך בכר פ"ד כו (1), 320 (17/01/1972)).

27. חרף האמור, ויכולתי לסיים פסק הדין כבר לאור האמור לעיל, על דרך דחיית התובענה, אבחן את המסמכים אשר הוגדרו כראיות החדשות אשר צורפו לתובענה.

הראיות:

28. המבקש נקט בלשון לאקונית וסתמית בתובענה בה טען שרק בסמוך להגשת התובענה איתר את הראיות אותן ביקש להציג ונחזים בעיניו לראיות חדשות. המבקש לא פרט בתובענה מה היו המאמצים אשר נקט בהם, לכאורה, להשגת הראיות אותן צירף. מה המאמצים שנקט בהם משך תקופה של כ-6 חודשים לנסות ולאתר את המסמכים האמורים אשר כולם בידיעתו שלו עצמו במהלך ההליך הראשון, כפי שיובהר, וגם אם לא היו בידיעתו, הרי הם בידיעת מי מהאחים הנוספים אשר כולם בקשר עמו ולכאורה תומכים בבקשתו.

29. אדגיש עוד בעניין זה של אותן ראיות חדשות שהצגת הדברים משתנה מעת לעת ובאופן שמעלה תהיות רבות. האחים הנוספים כלל אינם נתבעים בתובענה ומעמדם בכותרת התובענה הוא "בעניין". הגם שאיני יודע מהו מעמד "בעניין", ככל שאני מבין את ההגדרה הרי שמטרת בקשה "בעניין" לדון בעניינם של אלו אשר בעניינם מוגשת התובענה. באנלוגיה, כאשר מוגשת תביעה על פי חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות בעניינם של קטיף/קטינה מבוקש לדון בענייניו של קטיף/קטינה. כאשר מוגשת בקשה לראש ההוצאה לפועל בענייניו של חייב מבקשים לדון בענייניו וכך, למשל, אם מגישים בקשה בתיק כינוס נכסים בענייניו של אלמוני הכוונה לדון בענייניו של אלמוני. משכך ככל שהכוונה לדון בעניינם של האחים הנוספים ולקיים דיון במעמדם כיורשים ובזכויותיהם מכוח ירושת הוריהם, במובחן מהטענות שהועלו על ידי המבקש בהליך הראשון, הרי שדין התובענה להידחות באחת.

לא בחלל ריק נאמרו הדברים. המבקש מנסה עתה להעלות טענה משפטית שונה מהותית מכתב הגנתו בהליך הראשון. בכתב ההגנה ולאורך כל ההליך הראשון טען המבקש שהוא בעל זכות דיירות מוגנת אם מכוח סעיף 33 לחוק הגנת הדייר [נוסח משולב] תשל"ב-1972 (ס' 19-15 לכתב ההגנה) ולחלופין מכוח סעיף 68 א' לפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש] תש"מ-1980 (ס' 26-20).

ראוי לציין שבסעיפים 24 ו-25 לכתב ההגנה שם הבהיר המבקש, כאמצעי למניעת פירוק השיתוף, שחלקו בשווי הדירה 1/6 משוויה הוא כה נמוך שלא יהא בכך תועלת לנושים. הנה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

מבקש המבקש להסתמך על אותו מסמך הנחזה להיות תצהיר ממנו עולה, לכאורה, שלא מדובר רק בזכות מגורים לכל החיים מכוח דיירות מוגנת אלא בעלות ברכוש, בענייננו מלוא הזכויות בדירה.

30. משהזכרנו את זכויותיהם מכוח צווי הירושה של האחים הנוספים גם כאן אמור לעלות סימן שאלה גדול, לשון המעטה.

במענה לתובענה, הגם שאינם צדדים לה כאמור, הגישו האחים הנוספים ביום 06/07/16 כתב תשובה עליו חתומים כל האחים הנוספים, ארבעה במספר (להלן: "תשובת האחים הנוספים"). בכתב התשובה מודיעים האחים הנוספים שהם מסכימים לבקשת המבקש המבטא את רצונם של ההורים.

והנה ביום 07/03/17 הגיש אחד האחים הנוספים מר י. ע., מי שלכאורה חתום אף הוא על תשובת האחים הנוספים לתובענה בה טען שרק ביום 02/03/17 נודע לו על תביעתו של אחיו וכי הוא מתנגד נמרצות לבקשת אחיו. האח, י. ע. טען שאב המנוח ביקש לחלק את רכושו לששת ילדיו. איני יודע מי חתם על המסמך הראשון ואין זה מענייני בשלב זה לבחון זאת אך איני חף מספק על דרך הגשתו.

אדגיש בעניין זה שבתשובת האחים הנוספים עולה שגם מר י. ע., החתום על מסמך זה מאשר שהוא נעתר לרצון הוריו, לכאורה, שהמבקש ימשיך ויתגורר בדירה. ברם, טענתו זו שהוא יודע על רצון הוריו כביטויה בתשובת האחים הנוספים עומדת בסתירה לעדותו בהליך הראשון בו העיד שלא ידע על כך לא שמע את הוריו "לי אישית הם לא אמרו אבל האחיות אמרו שהם ביקשו שהוא יתגורר" (פרוטוקול מיום 16/03/15, במסגרת ההליך הראשון, עמ' 22 ש' 26).

כך, סבורני שלא אטעה אם עמדתו של מר י. ע. קיבלה ביטויה בתגובה השנייה, זו מיום 07/03/17, משעה שהבין שבדעת המבקש לנשל האחים מירושת הוריהם, בהליך זה, בטענה שהוא הבעלים של הדירה ולאחיו אין כל זכות. עמדה זו של המבקש בהליך זה נוגדת את עדותו של מר י. ע. במסגרת ההליך הראשון בו הסכים לתת למבקש זכות מגורים מחלקו תוך התחשבות במצבו הכלכלי (פרוטוקול מיום 16/03/15 במסגרת ההליך הראשון עמ' 21 ש' 25).

עוד אדגיש שגם אם תגובה זו מיום 07/3/17 של מר י. ע. הוגשה בתיאום בין האחים על מנת לפתוח הליך חדש בשאלה זו בכל הכבוד הראוי לא אאפשר זאת.

תכתובת הדואר האלקטרוני:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

31. כאמור, תכתובת הדואר האלקטרוני אשר צורפה (נספח א' לתובענה) היא של גיסו של המבקש בעל אחרותו, מי שלכאורה היה עד למסמך שהוכתר כ"צוואת שכיב מרע", ונדחה על ידי בפסק הדין. כפי שהזכרתי לעיל נמנע מר א. נ. להתייצב לדיון לחקירה בהליך הראשון וכנראה לא בכדי. אם יש משהו ללמוד מתכתובת זו שפסק הדין אשר ניתן בעניין הנחזה להיות צוואת שכיב מרע היה נכון ומדויק. המסמכים אשר הוצגו כצוואות שכיב מרע באמצעותם ניסו האחים הנוספים בהליך הקודם לסייע למבקש נועדו להטעיית בית המשפט, לשון המעטה. המבקש אשר הן בדיון והן בסיכומיו פגע בפרקליטים המייצגים ובבית המשפט מנסה להסתמך על מסמך אשר נערך כ- 6 שנים אחרי מות האם ו-3 שנים אחרי מות האב. לזה נקרא צוואת שכיב מרע?

איני מקבל את טענת המבקש שצוואת אביו העניקה לו זכות מגורים וזאת על פי מסמך שנערך כצוואת שכיב מרע 3 שנים אחרי מות האב כעולה ממסמך זה.

32. יתרה מכך. המבקש אינו מפרט כיצד הגיעה אליו תכתובת זו בין גיסו לעו"ד פינצ'בסקי ודווקא עתה. הכיצד נודע לו על קיומה של תכתובת זו בין עו"ד פינצ'בסקי לבין גיסו מר נ. איש משני המכותבים לא נתן תצהיר לתמוך בטיעוני המבקש לעת גילוי הראייה "החדשה", כיצד? מדוע התחוויר למבקש רק עתה הצורך בהצגת תכתובת זו שספק בעיני אם לא הייתה בידיעתו במועד התנהלות ההליך הראשון.

נקבע כבר לא אחת שהימנעותו של בעל דין לזמן עד נדרש לעדות חזקה היא שעדותו של אותו עד הייתה פועלת כנגד בעל הדין שנמנע מזימונו. (יעקב קדמי, על הראיות (1999) עמ' 1998).

33. תובענה זו היא יצירה מתוכננת של המבקש ומלאת הפתעות כרימון. תכתובת זו אשר נערכת בין מר א. נ. לבין עו"ד פינצ'בסקי במהלך הדיון הראשון ולאחר הגשת התובענה לא הפריעה לגבי' נ. לראות במסמך זה "ראייה חדשה" כפי שכתבה עם אחיה הנוספים בתשובתם לכתב התביעה.

34. בסעיף 20 לפסק הדין ניתחתי את משמעות הכנת הצוואות הנחזות להיות צוואות שכיב מרע של האם והאב והנה מסמך זה, "ראייה חדשה" זו מחזקת שלא הייתה כל צוואת שכיב מרע והגותה לאחר קבלת התביעה ולאור הנטען בה.

35. אמור מעתה שאין במסמך זה תמיכה כלשהי בתובענה ובקיומו של משפט חוזר. נהפוך הוא. כך, ברור שאינו נופל לגדרה של צוואת שכיב מרע.

מסמך ההתנגדות :

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

36. אין מחלוקת, הגם שאינו נושא תאריך, שמסמך זה (נספח ב' לתובענה) הוכן, ככל שהוכן, לצורך הגשתו לרשם לענייני ירושה למועד הגשת הבקשה לצו הירושה.

37. הבהרתי לעיל שאיני יודע מי הם אותם חתומים על מסמך, לא מאושר, שאינו נושא תאריך אך, כאמור, אם הוכן הדעת סוברת שהוכן לפני התובענה וטרם מתן צו הירושה אחרי האם והאב.

38. כך, גם ביחס למסמך זה אין המבקש נותן כל הסבר הכיצד הגיע זה לידי? כיצד נודע לו עליו? אימתי נודע לו ממי הודיעו על קיומו וכנראה לא בכדי. כך, גם לא צורף תצהיר של אי מי מאותם "מתנגדים" לתמוך טענות המבקש וכנראה לא בכדי.

המבקש לא מפרט מה הוא עשה על מנת להשיג מסמך זה ומדוע לא זומנו עדים אלו לעדות בהליך הקודם שהרי לבטח ידע על קיומה של התנגדות זו שהייתה אמורה להיות בפני הרשם לענייני ירושה אליו הוכנה, לכאורה. אם לא הוגשה התנגדות זו לרשם לענייני ירושה, ואין הסבר מטעם המבקש לכאן או לכאן, מדוע לא הוגשה? אם הוגשה מדוע לא הוצגה בהליך הראשון. מאחר והמבקש היה מודע להגשת הבקשה למתן צו הירושה (דברי עו"ד יל, פרוטוקול עמ' 63 ש' 20 עד עמ' 64 ש' 1) חזקה שהיה אמור לדעת על קיומו של אותו מסמך ככל שהוגש כאמור לרשם לענייני ירושה.

"יש שלפי הנסיבות היה טבעי שבעל דין יקרא לעד מסוים או יעלה בעצמו על דוכן העדים או יגיש לבית המשפט מסמך או חפץ אחר שברשותו. הימנעות מלעשות אחד הדברים האלה, יכולה להצביע על נקודת תורפה בגרסתו, ולהצדיק מסקנה הנוגדת את טיעונו – מעין הודאת בעל דין" (אליהו הרנון, דיני ראיות (1977) בעמ' 232 וה"ש 40 בעמ' 233)).

39. מבלי לגרוע באמור לעיל הנה עולה תמונה בהירה שלא מדובר במסמך, "ראיה חדשה" אשר לא ניתן היה להתוודע אליה בשקידה סבירה, נהפוך הוא.

40. לאור האמור, משלא ניתן הסבר כלשהו באשר לחותמים, זהותם, הם לא הוזמנו לדיון, לא ניתן הסבר באשר להתוודעות של המבקש למסמך, הגם שכאמור היה אמור להיות בידעתו, אין בו כדי להטות הכף לעבר קיומו של משפט חוזר לאחר ביטולו של פסק הדין החלוט.

תצהירו של מר ש. צ.:

41. באים אנו בדיונו לבחינת תצהירו של מר ש. צ. (נספח ג' לתובענה). גם במסמך זה אין תנא מסייע למבקש על פי ההלכות לעניין של קיומו של משפט חוזר.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

42. ראש וראשון הבהרתי לעיל שהמצהיר לא התייצב להיחקר על תצהירו ללא כל הסבר. גרסתו המתגלגלת של המבקש, שראשיתה אמירה לאקונית שהעד לא נמצא, המשכה בחוסר החלטה שיפוטית לעשות כן וסופה בטעות בתום לב אינה מקובלת ונועדה לטעמי להמשיך ולגרור רגליים על ידי המבקש אשר ממשיך ומתגרר בדירה מאז מתן פסק הדין. משלא נתן המבקש הסבר כלשהו למחדלו הרי שאין לפני תצהיר כלל.

43. התגלותה של ראייה חדשה היא בסיס לקיומו של משפט חוזר והמשך שיקול דעתו של בית המשפט אם יש בראיה חדשה זו שהתגלתה ולא ניתן היה להתוודע אליה בשקידה סבירה כדי לשנות את תוצאות ההליך.

האם עומד התצהיר במבחן של שתי שאלות אלו? התשובה לכך היא לא רבתי.

44. אין מחלוקת ואני קובע מפורשות לאור העדויות שלפני, שככל שהוכן התצהיר לעת שנטען שהוכן, היה הוא בידיעתו המלאה והברורה של המבקש והוא קיבלו לידי בזמן אמיתי. המבקש העיד שלא מצא את המסמך בגלל שטפון שהיה לו ממי הגשמים, לכאורה, בדירה. "אמרתי לך שאני חיפשתי אותו. הוא היה אצלי בבית, היה אצלי בלגן, היה אצלי שטפונות. נכנסו מים מהגשמים" (פרוטוקול עמ' 31 ש' 7-8). יוער בהקשר זה שבסעיף 21 לסיכומי טען המבקש שעו"ד יל העידה "שהתצהיר לא היה בידי התובע בעת ניהול המשפט ו/או מתן פסק הדין". אלא שעו"ד יל העידה הפוך לגמרי:

"עו"ד מ.: לא. או קי. עכשיו, המסמך הזה לידיעתך הועבר למר ע., המסמך לא, החתום הכוונה, לאחר החתימה והאימות הועבר למר ע., העדה, עו"ד יל: למיטב זכרוני ש. העביר אותו לע..

עו"ד מ.: בסמוך לאחר החתימה?

העדה, עו"ד יל: כן. רק כפי שצינתי, גם כשהוא בא לקחת את המסמך המאומת הנוסף, המקור הנוסף שהיה אצלי במשרד, הוא אמר שאבד לו המקור הקודם. (פרוטוקול עמ' 61 ש' 13-8, וכן פרוטוקול עמ' 60 ש' 21-20).

לאמור אין ספק שהמבקש ידע על קיומו של המסמך. המבקש אינו מבהיר מה טעם לא פנה, לעת ההיא של ניהול ההליך הראשון, לבאת כוחו וביקש את המסמך זולת אמירה לאקונית "כי אני הייתי עסוק עם כל העניין של המשפט והייתי טרוד יותר מידי במשפט" (פרוטוקול עמ' 30 ש' 1). בכך אין די לעמוד בתנאי של משפט חוזר בשל התגלות ראייה חדשה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

זאת ועוד. לא תוכל להישמע טענה של המבקש שלא ידע על קיומו של התצהיר משעה שהוא זה ששלח את מר צ., לבאת כוחו, לערוך התצהיר "...אני אמרתי לו שיבוא לעו"ד יל". (פרוטוקול עמ' 27 ש' 21). על כך העידה גם עורכת הדין יל אשר לפניו נערך התצהיר (פרוטוקול עמ' 58 ש' 16-14).

מצאתי להדגיש שהמבקש טען שאת תצהירו של מר צ. החתום והבלתי חתום קיבל בכלל מאחותו שפנתה לעו"ד יל והיא זו אשר השיגה בעבורו את התצהיר:

עו"ד מ.: מאיפה יש לך עותק לא חתום?

העד, מר ע.: זה הצילום שהיה לי שחייפתי אותו. זה העותק שחייפתי אותו. שהצילום שחייפשו אותו ולא מצאנו אותו.

עו"ד מ.: את הלא חתום?

העד, מר ע.: העותק, זה העותק שהיה, שהיה, שאחותי נתנה לי אותו.

עו"ד מ.: והחתום אז? מאיפה,

העד, מר ע.: אני לא יודע, אחותי טיפלה בזה, אני לא יודע.

עו"ד מ.: אז אתה לא יודע מאיפה בא החתום?

העד, מר ע.: אחותי טיפלה בזה.

עו"ד מ.: אני שואל אתה לא יודע מאיפה בא החתום?

העד, מר ע.: אחותי טיפלה בזה.

כב' הש' לוי: אדוני, השאלה היא אם אדוני יודע איך הגיע העותק החתום,

העד, מר ע.: החתום אחותי פנתה לעורכת דין והיא, והיא, והיא ביקשה ממנה את, את, את התצהיר". (פרוטוקול עמ' 30 ש' 15 עד עמ' 31 ש' 3).

לעומת זאת העידה עו"ד יל: "... רק כפי שצינתי, גם כשהוא בא לקחת את המסמך המאומת הנוסף, המקור הנוסף שהיה אצלי במשרד, הוא אמר שאבד לו המקור הקודם".

45. איני נדרש לשאלה מה טעם פנה מר צ. למבקש ומדוע לא הוגש התצהיר לרשם לענייני ירושה. לא אטעה אם אסבור שעצם הגשת התצהיר לרשם לענייני ירושה, תצהיר השולל את זכותם לחלק בדירה היה מקים עליו את אחיו ולא היה יכול להמשיך ולמשוך את זמן

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

מגוריו בדירה ולהימנע מתשלום לנושיו (ביטוי לכך יש למצוא בפניית מר י. ע. מיום 7/3/17 המוזכר לעיל).

46. לא אכחד שספק בעיני אם נערך התצהיר בעת שנטען שנערך. ראש וראשון נצמח הספק בשל אי הצגתו בפני כבוד הרשם לענייני ירושה. ספק זה מתחזק לאור העובדה שעריכת מה שנחזה להיות "צוואות שכיב מרע" הוכנו לאחר הגשת התביעה בהליך הראשון ובמטרה להדוף אותה.

הדעת סוברת שלו היה נחתם התצהיר לעת הנטענת היה בוודאי מוגש, כאמור, לרשם לענייני ירושה. כזכור, לבקשת הגב' נ. נ. ואחיה, והמבקש בכללם הוגשה בקשה להארכת מועד להגשת התנגדות לצו הירושה. באותה בקשה הנושאת תאריך 4/7/11 נכתב "אמרו בזהירות כי ישנו סיכוי סביר כי ישנה צוואה למנוחים ו/או לאחד מהם לפחות..." על בקשה זה מוטבעת מדבקת נתקבל של הרשם ליום 19/7/11 (לא צורך כל אישור מועד המשלוח בדואר וכזכור תצהירו של מר צ. נחתם, כנטען ביום 13/7/11). כבוד הרשם לענייני ירושה בהחלטתו מיום 27/7/11 (נספח א' לתצהיר המשיבה דכאן / התובעת בהליך הראשון) האריך המועד להגשת ההתנגדות עד ליום 18/08/11.

לא זו בלבד שלא הוגשה התנגדות, אלא שעו"ד יל אשר החתימה את מר צ. על תצהירו לא שלחה את התצהיר המהותי לרשם לענייני ירושה, תצהיר זה לא הוגש מעולם לרשם לענייני ירושה. הדברים מדברים בעד עצמם.

47. ברם, אף לעיצומו של דבר אין בתצהיר האמור בכדי לשנות. אמנם טען המבקש שתצהיר זה של מר צ. מהווה צוואת שכיב מרע אך ברי שאין התצהיר עומד בקריטריון של היותו צוואת שכיב מרע. כך, משעה שאין צוואת שכיב מרע של ההורים המנוחים ומשעה שאין גם כל צוואה אחרת הרי שדין העיזבון להתחלק על פי חוק הירושה בין היורשים.

48. תצהירו של מר צ. אינו צוואה כלל וצוואת שכיב מרע בכלל זה. על כן גם אם נאמר הנטען שנאמר אין לאמירה זו כל נפקות, קל וחומר כאמור לאור שלילת המסמכים שנטענו להיות צוואות שכיב מרע כצוואות בפסק הדין.

49. אמנם הרחבתי בשאלת צוואת שכיב מרע ומאפייניה בפסק הדין אך אתייחס בקציר האומר לטענה זו ביחס לתצהירו של מר צ. ראש וראשון בכדי שצוואה תהא צוואת שכיב מרע צריך שתעשה על ידי אדם "מחמת דאגת המיתה המטרידה אותו" (שמואל שילה, פירוש לחוק הירושה תשכ"ה - 1965 (להלן: "שילה") עמ' 210). במקרה שלפני כעולה מתצהירו של מר צ. עולה שהדברים נאמרו על ידי המנוח בעת שנפרד ממר צ., פרדה זו כמובן מדברי המבקש בעדותו הייתה עת שיצא לביתו מבית החולים (פרוטוקול עמ' 54-56)

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

שכן המנוח נפטר בביתו ומדוע שיסבור המנוח שהוא יוצא אל מותו. מעבר לכך נקבע ש"דיבורים בעלמא המתייחסים באופן כללי לרצונו של הנפטר לעניין מה יעשה ברכושו לאחר מותו או בקשה בעל פה לערוך צוואה בכתב – אפילו אם פרטי הצוואה נאמרו בעל פה-אינם מוכרים כצוואה בעל פה. יש להדגיש את המילה לצוות...אחרת אין להכיר בדבר כצוואה" (שילה עמ' 214). זאת, ועוד. תצהירו של מר צ. נערך כחצי שנה לאחר מות המנוח ולאחר שהמבקש הוא ששלח את מר צ. לפרקליטתו, עורכת דין יל. די בעיתוי עריכת התצהיר ונסיבות עריכתו כדי לשלול את מהותו כצוואת שכיב מרע. זאת, ועוד אותו תצהיר אשר נערך כחצי שנה לאחר מות המנוח לא זו שלא נשלח, כאמור, לרשם לענייני ירושה גם לא הופקד אצל הרשם כדרישת התקנות (שאל שוחט פגמים בצוואות (מהדורה שנייה 2001), (להלן: "שוחט"), 162). לו סבר המבקש ו/או מר צ. שמדובר בצוואת שכיב מרע חובה הייתה להפקידה אצל רשם הירושות. משעה שהתצהיר נערך על ידי עורכת דין יל לא יכולה להתקבל טענה בדבר אי ידיעה על החובה לעשות כן. כך גם הדרישה המהותית לציווי בפני שני עדים אינה מתקיימת ואין בשלל התצהירים אשר הוכנו זמן רב לאחר הגשת תובענה זו כדי לרפא את הפגם.

50. "איחוד בהפקדת זכרון הדברים, כמו גם איחוד ברישומו ובעריכתו יש בהם כדי לפגוע באמינות המסמך המהווה למעשה נדבך חשוב בשאלה קיומה של הצוואה שנאמרה על ידי המצווה ונרשמה בו" (שוחט לעיל עמ' 172) הפסיקה לא קבעה מסמרות באשר למועד הפקדת זיכרון הדברים וכל תיק נבחן לגופו. יחד עם זאת מתוך ההן למד אתה על הלאו. חובת ההפקדה היא חובה. שאלת מהימנות ואמינות המסמך נבחן בין היתר על פי מועד הפקדתו, אך ההפקדה נדרשת. סעיף 23 לחוק הירושה מחייב שההפקדה תבצע על ידי שני העדים. יש הסוברים שדי שההפקדה תעשה על ידי אחד העדים או צד ג' גם אלה הרואים באי הקפדה על הפקדה על ידי שני העדים רואים בעצם ההפקדה תנאי אין בלתי. "...כך שאם ההפקדה התבצעה על ידי אחד העדים בלבד או צד שלישי עניין לנו בפגם פורמלי הניתן לתיקון לפי סעיף 25 (א) סיפא לחוק, כפוף להוכחת גמירות הדעת של המצווה". (שוחט, עמ' 172). קל וחומר שאין לפני שני עדים.

יודגש, שככל שסבר מר צ. שמדובר בצוואת שכיב מרע היה עליו להפקידו. לא יכולה להישמע טענה שמר צ. בהיותו הדיוט לא ידע שעליו לעשות כן, שכן תצהירו נערך על ידי עורכת דין אמונה ועוסקת בתחום, מי שייצגה את המבקש והאחים מול רשם הירושות ולאור המועד של עריכתם, מהווה זה פגם שאינו ניתן לתיקון מכוח סעיף 25 (א) לחוק הירושה (תי"ע (תי"א) 5790/99 עזבון המנוח בן ציון עושרי ז"ל נ' שמשון עשרי (24/01/00); ע"א 295/85 קניג נ' האפורטרופוס הכללי פ"ד מב(1) 172 (29/02/88) ע"א 430/73 אקשטיין נ' כהן פ"ד כח (2) 432 (09/06/74).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

לעומת זאת יש הסוברים שניתן להכשיר את אי הפקדת הצוואה אצל בית המשפט, הרשם לענייני ירושה (דברי כבוד הנשיא שמגר בע"א 631/88 קהא נ' לוי פ"ד מד (3) 324 (06/08/1990) - אולם גם אלו סוברים שהתנאי לכך יהיה "אם אין לו (לבית המשפט - מ.ל) ספק באמיתות הצוואה" (שם בעמ' 5)).

51. הנה כי כן גם מסמך זה, תצהירו של מר צ., אינו ראיה חדשה וממילא אין בו לשנות את פסק הדין והוא אינו מקים עילה לקיום משפט חוזר.

העדים הנוספים:

52. לסיכומי המבקש צורפו מסמכים הכוללים מכתבים בכתב יד של מי מטעמו של המבקש המכונים תצהיר, אך אין בהם כל סממן של תצהיר והם פנייה מרושלת בכתב יד. כן צורפו מסמכים נוספים הכוללים מסמכי הזמנת שירותי ניידת נט"ן וקרדיוביפר של חברת שח"ל.

53. תקנות 158 ו- 160 לתקנות סדר הדין האזרחי תשמ"ד-1984 בניסוחן קובעות מפורשות אופן הגשת הסיכומים ואין בנמצא אישור או הוראה המאפשרת לבעל דין צירופם של מסמכים לסיכומים קל וחומר כשמדובר בעדויות אשר באות לתמוך טענה, בן בנו של קל וחומר כאשר אותם מסמכים מהווים חריגה מהנושא הנבדק. יש לראות בחומרה התנהלות כזו של בעל דין הכופה רצונו על בית המשפט, פשיטא כך. מסמכים אלו יוצאו מהתיק.

54. המבקש מלין במסגרת סיכומיו שלא ניתן לו לזמן את עדיו. בקשה לזימון עדים לא הוגשה. האחריות רובצת לפחו של המבקש. דברי המבקש בסיכומיו מעלים תהייה רבה, לשון המעטה.

54.1 ביום 26/9/16, כארבעה חודשים לאחר הגשת התביעה וכשבועיים לאחר קיום הדיון הראשון בתובענה הגיש המבקש לתיק "הודעה בדבר המצאת מסמכים". ההודעה כללה את כתב התביעה על נספחיו, כאשר בפעם הזו צורף תצהירו של מר צ. כשהוא חתום על ידי המצהיר ומאושר על ידי עו"ד יל. כן צורף תצהיר של אחד א. י..

54.2 כעבור חודשיים נוספים ביום 06/11/16 הגיש המבקש הודעה נוספת שכותרתה "הודעה בדבר המצאת מסמכים נוספים חדשים". להודעתו צירף תצהיר של הגב' מ. כ., גרושתו של המבקש, המאושר ליום 10/11/16, וכן תצהיר של אחת ש. ס. מאושר ליום 1/11/16. בו ביום הוגשה הודעה נוספת שכותרתה "הודעה והבהרה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

בדבר המצאת תצהיר מחדש" אליה צורף תצהירה של הגב' כ. כאשר תאריך אישור התצהיר שונה בו מיום 10/11/16 ליום 3/11/16.

54.3 בהחלטתי בו ביום, יום 6/11/16, ובשל דרך ההתנהלות של הגשת "ההודעות" הוריתי ש "המבקש יגיש בקשה מסודרת ולא "הודעה" נוספת. את הראיות יש להגיש מקשה אחת ולא בתפוזרות. בשלב זה "ההודעה" נמחקת בזאת".

54.4 ביום 11/1/17, כחודשיים לאחר החלטתי, במועד הגשת הסיכומים ולאחר קיום מועד החקירות הגיש המבקש "בקשה בכתב להגשת ראיות תומכות" (בקשה מס' 9) מוטען כי בקשה זו היא "...קוהרנטית להחלטת כבוד ביהמ"ש נכבד זה מיום 06.11.2016 בבקשה מספר 3."

54.5 לא מיניי ולא מקצתי. בהחלטתי לא הוריתי על הגשת הראיות אלא קבעתי שככל שברצון המבקש יגיש בקשה ולא הודעה. כן קבעתי שראיות יש להגיש ביחד ובודאי שלא על דרך של הודעה. קל וחומר על הגשת ראיות לאחר קיום דיון ההוכחות ובד בבד עם הגשת הסיכומים.

54.5 לבקשה זו צירף המבקש :

54.5.1 את תצהירה של הגב' כ. מאושר ליום 10/11/16 אשר צורף כאמור להודעותיו מיום 6/11/16 (התצהיר שהוגש אינו מתיישב במועד חתימתו עם התיקון מיום 6/11/16).

54.5.2 את תצהירה של הגב' ש. ס. מאושר ליום 1/11/16 אשר צורף כאמור להודעותיו מיום 6/11/16.

54.5.3 את תצהירו של מר י. א. מאושר ליום 19/9/16 אשר צורף כאמור להודעותיו מיום 29/9/16.

54.5.4 את תצהירה של אחת ת. פ. מאושר ליום 6/11/16.

54.5.5 מסמך כתוב בכתב יד של אחד ו. צ. ללא תאריך וללא אישור.

54.5.6 מסמך בכתב יד הנושא כותרת תצהיר של אחד ב. מ. ללא תאריך

וללא אישור.

54.5.6 מסמך בכתב יד של אחד ח. מ. נושא תאריך 14/12/16 שאינו מאושר.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

55. מסמכים אלו אשר למעט אחד, זה האחרון היו אצל המבקש ו/או באי כוחו לטענתו שלו, כבר עובר ליום 6/11/16 אם כן מה מנע ממנו לצרפם כבר בבקשה ביום 6/11/16 או במועד סמוך לכך. התשובה לכך ברורה: על ידי הגשת הבקשות והראיות טיפין טיפין תוך מחשבה שבית המשפט יגלה ליברליות ויתיר בכל פעם דיון נוסף לחקירת העדים יתארך הדיון והמבקש ימשיך להתל בבית המשפט ולסכל את פסק הדין בישיבתו בדירה ואי פינויה.

מבלי לגרוע באמור אין ספק שלא מדובר בראיות חדשות אלא ראיות ונתונים שהיה על המבקש להביאם כבר במסגרת ההליך הראשון. התובענה שלפני אינה מקצה שיפורים של טענות המבקש בהליך הראשון.

56. בפרשת רוזין נקבע: "אמנם כן הוא: דלתותיהם של בתי המשפט פתוחות... ואולם, משעברנו את השערים ונכנסנו אל הטרקלין מחובתנו לשמור על סדרים שקבע בעל הבית... כלל הוא לעניין הגשת ראיות, שבעל דין אמור וחייב להגישן ב"חבילה אחת" – כך, לא בתפוזות, זעיר שם וזעיר שם. והטעם לדבר? ... כי אחרת ייטלטל הדיון עד אין קץ כהיטלטל ספינה בלב ים ללא הגה, ללא עוגן וללא קברניט, ונמצא צורת הדיון, ואתה מידת הדיון, לוקה" (ע"א 507/64 בטאן נ' זאבי ואח', פ"ד יט"א) 337, בעמ' 339 מפי השופט זילברג). אכן "כאשר, מטעמים סבירים והוגנים, מבקש בעל-הדין לתקן את הפגימה שפגם בשלב הראשון של פרשתו הוא, מן הראוי כי בית-המשפט ייענה לו" (שם). אך הנטל הוא, כמובן, על המבקש לסטות מן הסדרים הקבועים, לשכנע את בית המשפט כי יכול הוא לגדור עצמו ביוצא זה כלל" (ע"א 579/90 מרדכי וגילה רוזין נ' צפורה בן נון פ"ד מו (3) 738, עמ' 743-744 (05/07/1992)).

57. משכך איני רואה מקום לסטות מסדר הדין.

טענת המרמה:

58. טענת תרמית או מרמה לצורך ביטול פסק דין וקיומו של משפט חוזר נדונה בהרחבה בע"א 6019/07 טורג'מן נ' אחים עופר ניהול (25/02/2010). פסק הדין ניתן על ידי כבוד השופטת ארבל ובהסכמת כבוד השופטים ריבלין ודנציגר.

59. כבוד השופטת ארבל מונה בפסק דינה קיומם של 3 תנאים לצורך קיומה של טענת תרמית בקבלת פסק הדין כתנאי לביטולו של פסק דין חלוט:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

59.1 התנאי הראשון הוא "...אמינות לכאורית או משקל ממשי של הראיות המבססות את טענת המרמה. מובן כי לא כל טענה בעלמא כי עדות שנשמעה הינה עדות שקר או מסמך שהוגש הינו מסמך מזויף יכולה להצדיק ביטולו של פסק דין חלוט וקיום משפט חוזר בהליך. "עצם העובדה שטוענים שעדות פלונית היא עדות שקר אינה מספיקה, שאם לא כן לא היה סוף למשפטים המבוססים על ממצאים שבעובדה" (סעיף 12 לפסק הדין).

במקרה שלפני לא הוכחה ולא הוצגה מהי אותה טענת מרמה אליה מכוון המבקש, מהי טענת המרמה אשר לטעמו הובילה למתן פסק הדין השגוי. טענתו של המבקש נטענת בעלמא ועל כן דינה להידחות.

59.2 המבחן השני הוא חיוניות הראיה "... במסגרת זו נבחנת השאלה האם עשויה טענת המרמה להביא לתוצאה שונה מזו שנקבעה בהתדיינות הראשונה במסגרת משפט חוזר שיערך (עניין פור, פסקה ו1); עניין לוי, פסקה ז; רע"א 7746/09 טוויל כהן נ' בנק לאומי לישראל בע"מ סניף התחנה המרכזית, פסקה 25 ([פורסם בנבו], 26.11.09)). ברי כי גם אם היתה מרמה אך אין בכוחה לשנות את תוצאות ההליך הראשון, הרי שאין מקום לקיומו של משפט חוזר אזורי. " (סעיף 13 לפסק הדין).

במקרה שלפני ברי שאין לעצם קבלת הראיה שינוי על תוצאת פסק הדין. משעה שראיה זו אינה צוואת שכיב מרע כפי שקבעתי לעיל ועל בסיס האמור בדבר הקריטריונים להיות מסמך צוואת שכיב מרע אין בעצם קבלת המסמך וקיום משפט כדי להגיע לתוצאה שונה בפסק הדין.

59.3 התנאי השלישי הוא שאכן מדובר בראיה חדשה שלא ניתן היה להשיגה בשקידה ראויה. "...הפסיקה דורשת במקרה כזה להוכיח שהראיות המוכיחות את טענת המרמה מתבססות על אירוע שהתרחש לאחר פסק הדין, או על ראיות חדשות שהתגלו לאחר מתן פסק הדין ולא ניתן היה להשיגן במהלך ההתדיינות הראשונה אף בשקידה סבירה, או על ראיה החיצונית למשפט עצמו (עניין יהושוע שיווק, פסקה 2; רע"א 109/94

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

ברנוביץ נ' ברנוביץ (פורסם בנבו), [13.4.94]; עניין פלוני, בעמ' 17-18). (סעיף 14 לפסק הדין)

הראינו לעיל ובהרחבה שלא מדובר בראיות חדשות, חלקן של הראיות היו בידיעת המבקש וניתן היה להשיגן בקלות. באשר לתצהירים המאוחרים אשר נחתמו כ-8 חודשים לאחר מתן פסק הדין אף הם יכלו להיות מוגשים במסגרת ההליך הראשון.

59.4 מצאתי להביא מדבריה של כבוד השופטת ארבל גם לעניין שיהוי בהגשת ביטול פסק הדין אשר במקרה שלפני הוגשה התובענה לביטול כחצי שנה לאחר מתן פסק הדין וגם לשיהוי משמעות. ל"פיכך, הגשת תביעה לביטול פסק דין חלוט בשיהוי רב עשויה להגביר את הנטל המוטל על הטוען לביטול (עניין וינשטיין, פסקה 9 לפסק דינה של השופטת נאור; עניין לוי, פסקה ז). במקרה של שיהוי ניתן יהיה לטעון למניעות או להשתק באשר להעלאת הדרישה לביטול פסק דין חלוט ולסלק את התביעה על הסף (ראו בעניין וינשטיין, חוות דעתו של השופט מלצר; דנ"א עין גב))." (סעיף 25 לפסק הדין).

60. הנה כי כן המבקש לא הצליח להרים את הנטל הנדרש לצורך ביטולו של פסק הדין החלוט וקיומו של משפט חוזר.

בטרם נעילה:

61. בהליך שלפני בחר המבקש, באמצעות בא כוחו, בדרך ניהול שאינה ראויה, לשון המעטה, בבחורו בטקטיקה של התנצחות עם בית המשפט בנושאים שהם מושכלות יסוד:

המבקש העיר ולמעשה התנגד לזכותו של בית המשפט לברר את הטענות שהביא עצמו לטענת פסלות (פרוטוקול עמ' 1 ש' 14). כך, העלה גם טענות כלפי הלך מחשבתו של בית המשפט משל היה הוא בוחן כליות ולב והכל ללא בסיס (סעיף 24 לסיכומיו); (לעניין זה: ע"א 116/66 הני"ל).

המבקש התנגד לזכות מוקנית של בעל דין שכנגד להיות נוכח באולם ותהה "מה יש לה לחפש פה?" (פרוטוקול עמ' 37 ש' 11-5);

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

המבקש התעמת עם חובתו של בעל דין לזמן עדיו ולהעמידם לחקירה נגדית אף ללא הוראה של בית המשפט (פרוטוקול עמ' עמ' 12-14);

המבקש טען טענות באשר לדברים שנאמרו בדיון שעה שלא נאמרו (פרוטוקול עמ' עמ' 34 ש' 7 והשווה עם פרוטוקול עמ' עמ' 27 ש' 21);

המבקש טען שפרוטוקול הדיון בהקלטה לא משקף את הנאמר ומבלי שהגיש בקשה לתיקון פרוטוקול או שניתן הסבר לטענה זו (סעיף 26 לסיכומיו);

המבקש נמנע בכוונה מלענות על שאלות שהופנו אליו (למשל פרוטוקול עמ' עמ' 20-22);

המבקש, לאמור בא כוחו, נקט סגנון מתלהם המתייחס לדברי הפרקליטים המייצגים והשתמש בין השאר במטבעות הלשון כדלקמן: "...ניסיון נואל ודמגוגיה זולה..." (פרוטוקול עמ' עמ' 6 ש' 26) "הוא אמר שכל הדברים שהוצגו בתובענה הזו היו.. זה קשר [צ"ל שקר-מ.ל] וכזב זו מניפולציה זולה, זה ניסיון להטעות את בית המשפט במזיד...אך העובדות לא בלבלו את עו"ד סינוואני שעמד פה וציווח..." (פרוטוקול עמ' עמ' 7 ש' 15-18).

כאמור מגמה זו קנתה לה אחיזה גם בסיכומיו. כל זאת על מנת לטעון חזור וטעון כלפי הוגנות ההליך, עוינות, חוסר אמפטיה ועוד טענות שאינן ראויות ואינן ממן העניין (למשל דברי המבקש עצמו בפרוטוקול עמ' עמ' 15-16, 45 ש' 1-2, 47 ש' 13-14).

כך או כך, יכול שהתנהלות כזו היא דווקא מפלטם של חסרי הטיעון.

62. בתיק זה יפים בעיני דבריו של כבוד השופט עמית בפרשת רע"א 2097/16 :

"מתדיינים שמנסים לילך אימים על בית המשפט בבקשות פסילה, בתלונות לנציב תלונות השופטים ובפניה לגורמים שונים. אך השופט לא ירא ולא יחת, לא מתלונות ולא מבקשות פסילה. ... לו חפצי חיים אנו עלינו לדעת לשים את הגבול...ועל בית המשפט לאחוז ביד רמה ברסן הדיון ולהביא את התיק לכלל סיום בהקדם האפשרי" (רע"א 2097/16 מ.י. נ' עובד רופל (01/01/2017)).

אם יורשה לי להוסיף לדבריו של כבוד השופט עמית רמיזות חסרות שחר ועוקצניות אסור להן שישנו או ירתיעו השופט.

הוצאות ההליך:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

63. פסיקת הוצאות ההליך מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט. הכלל המנחה הוא שאם אין סיבה מיוחדת לשלול מבעל דין שזכה קבלת הוצאות אותו בעל דין יהיה זכאי להוצאות.

64. בין הגורמים בפסיקת הוצאות מצאנו את "...התנהלות בעל הדין להליך, לרבות דרך ניהול ההליך; ... מורכבות התיק, חשיבות העניין לבעלי הדין והאינטרס הציבורי... אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים ויש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו" (גורן, עמ' 727); בג"צ 891/05 (30/06/2005).

65. בית משפט אינו יכול לעמוד מנגד בתיק זה באשר להתנהלות המבקש. על אותם גורמים הייתי מוסיף ככלי לפסיקת הוצאות גם את תום ליבו של בעל הדין המנהל את ההליך ובדרך ניהול ההליך.

אחרית דבר:

66. התביעה נדחית.

67. לאחר ששקלתי את הגורמים השונים בתיק זה אני מחייב את התובע לשלם לנתבעים, גברת נ. פ. ועו"ד ר. מ. סך של 35,000 ₪ לאמור, סך של 17,500 ₪ לכל אחד.

68. מתיר פרסומו של פסק הדין בהסתרת הפרטים המזהים.

69. תואיל המזכירות לשגר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ג אדר תשע"ז, 21 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.

מרדכי (מוטי) לוי, שופט

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 65007-05-16 ע. נ' מ. (אחר/נוסף) ואח'

הלחיים סגורות